

θερος νὰ κάμνη ἢ νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει πολλαχ. 3) Ἐλεύθερος, ἀνεπιτήρητος Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τ' ἄφησα ἀσύδοτα τὰ πράματά μου Κλουτσινοχ.*

4) Σκληρός, ἀλύγιστος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): *Ἐύλο ἀσύδοτο Λακων. Χτίσιμο ἀσύδοτο Μάν.* β) Ἀκαμπτos, πείσμων Πελοπν. (Λακων.): *Ἔναι ἀσύδοτος, δὲ δαυαδώνει (δὲν ὑποχωρεῖ).* 5) Ἀθικτος, ἀπείρακτος Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ.ά.): *Ψωμί ἀσύδοτο Λακων. || Παροιμ. Καὶ τὸ σκύλλο χορτᾶτο καὶ τὸ καρβέλ' ἀσύδοτο (ἐπὶ τοῦ ἐπιδιώκοντος κέρδη ἀσυμβίβαστα) Μάν. κ.ά. Συνών. ἄγγιχτος 1.*

ἀσυλλίβωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συλλίβωτος < συλλίβωνω.

1) Ἀνέφελος ἔνθ' ἄν.: *Ἀσυλλίβωτος οὐρανὸς Κερασ.*

2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ σκυθρωπὸς Πόντ. (Κερασ.): *Κάποτε ἔν' συλλίβωμένος καὶ κάποτε ἀσυλλίβωτος.*

ἀσυλλόγιαστος ἐπίθ. Ἡπ. ἀσυλλόγιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. ἀσυλλόγιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀσυνολόγιαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συλλόγιαστος < συλλογιάζομαι.

Ἄν' μὴ συλλογιζόμενος περὶ τινος, ἄφροντις ἔνθ' ἄν.: *Ἀσυλλόγιαστους ἀνθρώπους Ζαγόρ. Συνών. ἀδιανόητος, ἀμέριμνος, ἀνέννοιος 1, ἀνοιαστος 1, ἀστόχαστος 1ε, ἀσυλλόγιστος 2, ξένοιαστος.*

ἀσυλλογισιὰ ἢ, ἀσυλλογισία Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἀσυλλογισιὰ σύνθηθ. ἀσ'λλογ'σιὰ βόρ. ιδιῶμ. ἀσ'λλοῖσά Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσυλλόγιστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ιδ. ἀ- στερητ. 1β. Πβ. καὶ μεταγν. ἀσυλλογιστία.

1) Τὸ νὰ μὴ συλλογίζεται τις ὀρθῶς, ἀπερισκεψία σύνθηθ.: *Μὲ τὴν ἀσυλλογισίαν σου πολλὰ θὰ πάθῃς Συνών. ἀστοχασιὰ 1.* 2) Ἀμεριμνησία σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): *Ἀσυλλογισιὰ ποῦ τὴν ἔχει, δὲν τὸν μέλει γὰ τίποτα! σύνθηθ. Ἀσ' σὴν ἀσυλλογισίαν ἀτ' πολλὰ κακὰ παθάν' Πόντ. Συνών. ἀνοιασιὰ, ἀφροντισιὰ, ξενοιασιὰ.*

ἀσυλλόγιστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀσυλλόγ'στα βόρ. ιδιῶμ. ἀσυλλόιστα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσυλλόγιστος.

1) Ἀσυλλογίστως, ἀπερισκέπτως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): *Αὐτὸς ζῆ-μιλεῖ-ξοδεύει-κάνει τοῖς δουλειῇς του ἀσυλλόγιστα κοιν. Συνών. ἀστόχαστος 1.*

2) Ὑπερμέτρως Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.): *Πίνει-τρώγει ἀσυλλόγιστα.*

ἀσυλλόγιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀσυλλόγ'στους βόρ. ιδιῶμ. ἀσυλλόιστος Ἄνδρ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Οἶν.) ἀσυλλόιστους Εὐβ. (Στρόπον.) ἀσ'λλόιστους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσ'λλόιστες Σκῦρ. ἀσ'λλόγ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσυλλόγιστος.

1) Ὁ μὴ καλῶς σκεπτόμενος, ἀπερίσκεπτος κοιν. καὶ Πόντ.: *Ἀσυλλόγιστος ἄνθρωπος-νέος. Ἀσυλλόγιστη γυναῖκα κοιν. || Γνωμ.*

Ἀνθρώπος ἀσυλλόγιστος ἀτὸς του καὶ ἀπατὸς του

κάνει κακὸ τοῦ λόου του ποῦ δὲ τοῦ κάνει ἄχρος του

Ἄνδρ. Συνών. ἀδισλόγιστος 1, ἀδισμέτρητος, ἀζύγιστος 2, ἀκομπασσάριστος, ἀμέτρητος 2, ἀστόχαστος 1. 2) Ἀμέριμνος πολλαχ. καὶ Πόντ.: *Αὐτὸς ζῆ-περνᾷ ἀσυλλόγιστος πολλαχ. Πολλὰ ἀσυλλόγιστος εἶσαι Πόντ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσυλλόγιστος.*

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσυλλόγ'στους καὶ ἐπών. Ἴμβρ.

ἀσυμβίβαστος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. ἀν'σ'νίβαστους Λῆμν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσυμβίβαστος.

1) Ὁ μὴ συμβιβασθεὶς πρὸς τινα σύνθηθ.: *Εἴμαστε ἀκόμα ἀσυμβίβαστοι μὲ τὸν δεῖνα.* 2) Ἀπρόσεκτος, ἀγροῖκος Λῆμν.: *Ἐ καμένι, εἶσι πλὴν δίπ' ἀν'σ'νίβαστους!*

ἀσύμβουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσύμβουλους Θράκ. (Μάδυτ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσύμβουλος.

Ἄν' μὴ καθοδηγηθεὶς: *Ἡμ'να μ'κρὸ κι χονρ'κὸ ὁδὸς πέθαν' ἢ δαδᾶς-ι-μ', γιὰ ταῦτον ἀπὸμ'κα ἀσύμβουλον κ' ἔφαγα τοῦ βιόμ'.*

ἀσυμμάζευτα ἐπίρρ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀσυμμάζευστος.

Ἄνευ συναγωγῆς, περισυλλογῆς, διευθετήσεως: *Ἐχομε ἀκόμα ἀσυμμάζευτα ἔς τὸ σπῖτι. Συνών. ἀσυγύριστα.*

ἀσυμμάζευστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀσ'μμάζιφτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συμμάζευστος < συμμαζεύω.

1) Ὁ μὴ συναχθεὶς, ὁ μὴ συναθροισθεὶς σύνθηθ.: *Ἐλαιὲς ἀσυμμάζευτες. Ἀσυμμάζευτα ἐργαλεῖα-ροῦχα κτ. Συνών. ἀμάδευστος, ἀμάζευστος, ἀμάζωτος 1, ἀσυμμάζωχτος 1, ἀσύμμαστος 1.* 2) Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς σύνθηθ.: *Δωμάτιο-νοικοκυριὸ-σπῖτι ἀσυμμάζευστο. Βιβλία-πράματα ἀσυμμάζευτα. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσυγύριστος 2.* 3) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ περιορίσῃ, ὁ μὴ πειθόμενος, ἀτίθαστος, ἀπειθήνης σύνθηθ.: *Ἀσυμμάζευστος ἄνθρωπος. Ἀσυμμάζευστη κωπέλλα. Ἀσυμμάζευστο παιδί σύνθηθ. Συνών. ἀσυμμάζωχτος 3, ἀσύμμαστος 2, ἄταχτος.* 4) Ζωηρὸς πολλαχ.: *Ἀσυμμάζευστος γλεντιζές.*

ἀσυμμάζωχτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀσυμμάζουχτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀσυμμάζωτος Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀσ'μμάζωτος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. συμμαζωχτός. Τύπ. ἀσυμμάζωχτος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀσυμμάζευστος 1, ὁ ιδ., σύνθηθ.: *Ἀσυμμάζωχτη σταφίδα. Ἀσυμμάζωχτες ἐλαιές. Ἀσυμμάζωχτα βερεσέδια σύνθηθ. β) Ἐπὶ καρπῶν ὁ τοσοῦτον ἀφθονος, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ συλλεχθῇ Κρήτ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀσυγκόμιστος): *Τὰ πορτακάλια ποῦ ῥριζ' ὁ ἀέρας εἶν' ἀσυμμάζωχτα Κρήτ.* 2) Ἀσυμμάζευστος 2, ὁ ιδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Σπῖτι ἀσυμμάζωτο.* 3) Ἀσυμμάζευστος 3, ὁ ιδ., Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. — Λεξ. Πρω.: *Ἀσυμμάζωχο παιδί Κρήτ. Ἀσυμμάζωχτος εἶναι ὁ γγιός μου Λεξ. Πρω.* 4) Ἀτημέλητος, ἀπεριποίητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Πάντα ἀσυμμάζωχτη εἶσαι σύ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσυγύριστος 2β.**

ἀσύμμαστος ἐπίθ. Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀσύμμαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συμμάστος < συμμάσω.

1) Ἀσυμμάζευστος 1, ὁ ιδ., Λεξ. Δημητρ.: *Ἀσύμμαστα ζωντανά. Ἀσύμμαστο σ'τάρι.* 2) Ἀσυμμάζευστος 3, ὁ ιδ., Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: *Ἀντρες ἀσύμμαστοι Λεξ. Δημητρ. Ἀσύμμαστα παιδιὰ αὐτόθ.*

ἀσυμμόρφωτος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *συμμορφωτός < συμμορφώνω.

